

tuere nogen ny Afdeling. Jeg tror derfor, at man ogsaa paa dette Punkt i høj Grad skal se sig for og først se, hvorledes det nu gaar i Praksis med denne Adgang for Retten til at rejse udenfor Rettens Hovedsæde, inden man foretager Ændringer her.

Maa jeg lige med et Par Ord omtale Bestemmelsen i § 2, der i Princippet stemmer med Regelen i de to tidligere Lovforslag, om Retten til Tilkaldelse af sø- eller handelskyndige Dommere i Landsretssager i første Instans. Der er sket den Ændring, at denne Tilkaldelse nu er fakultativ, medens den efter de tidligere Forslag var obligatorisk. Jeg kan ikke for mit Vedkommende have noget at indvende imod denne Ændring, som ogsaa er i Overensstemmelse med Retsplejeudvalgets Indstilling og med en af Østre Landsret afgiven Erklæring, thi der vil være Tilfælde, hvor en saadan Tilkaldelse ikke vil være nødvendig, og paa den anden Side vil Parternes Ønsker i saa Henseende være et særligt Hensyn, som Retten vil have at tage i Betragtning. Efter mit Kendskab til vore Landsretter vil Hensynet til Sagens bedst mulige Behandling, ikke mindst paa Grundlag af Parternes Ønske, være det afgørende.

Det andet Punkt, jeg kortelig skal omtale, hvor der er Forskellighed fra de to tidligere Lovforslag, er dette, at Grænserne mellem Underrettens og Landsrettens Kompetence i Straffesager trækkes noget anderledes. Jeg skal straks udtale, at den foreslaaede Fordeling som nævnt i Motiverne er i Overensstemmelse med Straffe-procesudvalgets Udkast. Der er kun eet Punkt, hvor der er gjort en Undtagelse, idet de saakaldte Tilstaaelsessager ikke afskæres fra at blive behandlet under Medvirking af Nævninger efter det Forslag, som den højtærede Minister har forelagt. Jeg skal erkende, at her er et Punkt, hvor jeg stiller mig noget tvivlende overfor, om det vil være rigtigt. Jeg skal dog straks sige, at det ikke kunde falde mig ind at søge genoptaget nogen Diskussion om selve Nævningetingenes Værdi i al Almindelighed. Dertil har disse virket for kort, dertil har det været drøftet alt for indgaaende ogsaa i dette høje Ting, og endelig tillader Tiden det ikke. Men jeg tillader mig dog at bemærke, at en Tilstaaelse jo kan tages tilbage — saaledes at en Tilstaaelse, der er forkert, maaske dikteret af Frygt, ikke behøver at blive opretholdt —, og at Sagen derefter ikke længere er en Tilstaaelsessag. Jeg vil paa den anden Side sige, at naar der foreligger en Tilstaaelse, vil i al Almindelighed Sagen efter enhver human

Retspleje være moden til juridisk Paadømmelse, og da for mig Ensartetheden i Retsplejen er et af de største Hensyn og for den frie Statsborger det væsentligste Gode i Mod sætning til tidligere Tidens Vilkaarlighed, der, saaledes som det kan ske under Nævningebehandling, maaske skyldes menneskeligt saare forstaaelige Grunde, men Grunde, der ikke hører hjemme under Domsmagten, men under Benaadningsretten, vil jeg finde, at dette Spørgsmaal maaske kan drøftes i et Udvalg. Jeg undlader dog ikke her at tilføje, at Højesteret har udtalt at maatte nære nogen Betænkelighed ved at afskære Tilstaaelsessager fra at komme for Nævninger. I øvrigt skal jeg angaaende den formelle Ordning vedrørende denne Grænsesætning mellem Underret og Landsret, bemærke, at nu vil den højtærede Minister følge den fuldkommen rette og efter min Mening rimelige Regel og foretage den samme formelle Fordeling, som gælder ved de borgerlige Sager. Ligesom § 224 omhandler, hvad der hører til Landsretten, og § 225, hvad der hører til Underretten, saaledes skal nu Retsplejelovens § 687 omhandle, hvad der hører kriminelt set under Landsretten, og den følgende Paragraf, hvad der hører under Underretten. I reel Henseende afviger Forslagets Regler kun paa to Punkter fra den nugældende Ret. For det første kan Sager, der henhører under Statsadvokatens Paatale, efter det foreliggende Lovforslag indbringes for Landsretten, naar man af særlige Grunde finder dette hensigtsmæssigt og Sigtede eller dennes Væрге samtykker. Dette Forhold blev ændret ved Lov Nr. 300 af 1922, men foreslaas nu ændret tilbage igen. For det andet giver Forslaget Adgang til at faa Erstatningskrav i Anledning af uforskyldt Vare-tægtsfængsel eller uforskyldt Udstaaelse af Straf paadømt under Medvirking af Nævninger paa den meget praktiske Maade, at man i Fortsættelse af selve Nævningetinget, naar Tiltalte er kendt: ikke skyldig, med de samme Nævningers Medvirken kan afgøre Erstatningsspørgsmaalet, naar Tiltalte kræver dette. Disse Ændringer forekommer mig at være overmaade rimelige.

Medens den nye Affattelse af Grænsen mellem Landsrets og Underrets Kompetence i alt væsentligt stemmer med det i de to tidligere Forslag foreslaaede, er der dog ogsaa her en enkelt Forskellighed, nemlig at de særlige Forbrydelser, begaaede af mere professionelle Forbrydere, efter den højtærede Justitsministers Forslag skal vedblive at være ved Underretten, saaledes